

dr. Téglásy Imre

a Human Life International – Magyarország igazgatója,

az Alfa Szövetség elnöke

APÁK ÁLDOTT / ÁTKOS ÁLLAPOTBAN

Néhány hete nagy érdeklődéssel olvastam azt a tanulmányt, amely arról a szerepről szól, amit az apák töltenek be magzatkorú gyermekeik életében (*Study finds men are often the main influence on women who have an abortion = <https://www.lifesitenews.com/blogs/men-are-generally-the-primary-influencers-when-it-comes-to-abortion-decisions-study/>*)

Nem kisebb felelősségről van itt szó, mint arról, hogy – mint azt a tanulmány is összegzi – az apák azok, akiknek a legnagyobb szerepük van abban, hogy a partnerük aláveti-e magát az abortusznak vagy sem. A kérdéskör persze sokkal bonyolultabb, mint ahogy azt a főként statisztikai mozzanatokot bemutató tanulmány jelzi. Ez mégis jó alapot ad ahhoz, hogy tudatosítsuk: igazi, hősies viselkedésre vall, ha a magzatkorú gyermek foganással induló életútját nem csupán egy biológiai adottságokkal rendelkező férfi, hanem – ezen túlmenően – egy lelki-érzelmi gazdagságot, bátor készenlétet és megbonthatatlan kötődést mutató apa is őrzi. Olyan apákra, sőt édesapákra gondolok, akik a magzatgyermekük iránti mély kötődésüket úgy is képesek kifejezni, hogy abban szeretetteljes és egyben erőteljes kódon jelenik meg a másállapotban lévő, magát gyakran terhesnek (vagyis betegnek) érző anya sokrétű támogatása is.

Kereszténységünk egyik alapvető, bár nem mindenki előtt nyilvánvaló tanítása, hogy hitünk egy nő és egy férfi életvédő *igenjéből* forrásozik. E két *igen* egyikét egy Mirjam nevű, 13 éves szűz mondotta ki, hogy ezzel alázatosan fejet hajtson a Teremtés törvénye előtt (*„...legyen nekem a Te igéd szerint!”*), de az ő szerető hitvallása talán nem lett volna elég a Mi Urunk, Jézus Krisztus megtartásához, kihordásához és fölneveléséhez, ha nem mond ki egy másik *igent is* az őt védelmező jegyes, vagyis József, az ács. Globális méretekben bűnbe sodródó, már magát a bűnt is tagadó korunkban semmivel sem könnyebb, sőt talán még nehezebb is szülőnek lenni, mint kétezer éve. A világ leghatalmasabb államának kormánya csak nemrég jelentette be, hogy az általuk vezetett Nemzetközi Fejlesztési Ügynökség új irányelve szerint a jövőben csak azokat a jótékonyági szervezeteket fogja támogatni, amelyek elismerik, hogy az *'anya'* és *'apa'* szavak kerülendő, gonosz fogalmak.

Apának lenni tehát komoly kihívás egy oly korban, amikor egy magzatgyermek éppen oly nemkívánatos, mint amilyenek a Harmadik Birodalom idején azok voltak, akiknek sárga csillagot kellett viselniük, mielőtt a gázkamrákba hajtották volna őket. E kettős megaláztatást élte meg az a zsidó származású, magyar költő, akinek előbb a saját abortusztúlélő szindrómájával (PASS) kellett viaskodnia, hogy aztán és közben a felesége által elkövetett négy abortusz traumáját is megszenvedje, végül pedig ő maga is a fajelmélet

gyűlölethullámának mártírja legyen: – „*Oly korban éltem én e földön, / midőn a gyermeknek átok volt az anyja / s az asszony boldog volt, ha elvetélt*” (Radnóti Miklós: *Töredék*, 1944).

De térjünk vissza CareNet által kezdeményezett tanulmányhoz és vegyük számba annak legfőbb tanulságait!

Tíz abortuszról négy esetben állították nős vagy barátnővel együtt élő férfiak, hogy nekik volt a legfőbb befolyásuk arra, hogy a partnerük a magzatgyermek életének elpusztítása vagy megtartása mellett döntsön.

A férfiak 74%-a azt mondta, hogy partnerük szóba hozta előttük az abortuszt, mielőtt meghozta a döntését. 48%-uk pedig arról számolt be, hogy a partner inkább egészségügyi szakemberrel egyeztetett. 38%-a arról számolt be, hogy az abortuszt fontolgató nő az anyjával beszélte meg a helyzetét. A férfiaknak mindössze 4%-a mondta azt, hogy nőtársa egy nőgyógyással beszélte meg a dolgot, ami azt jelzi, hogy a végzetes döntést általában már a kórházba érkezés előtt meghozzák.

A tanulmány megerősítette azt a korábbi kutatási eredményt, hogy elsősorban a férfiak szorgalmazzák az abortuszt. A férfiak teljes 42%-a „tanácsolta” vagy „erőszakosan sürgette” a baba elpusztítását, és **mindössze 8 százalékuk mondott határozott nemet az abortusznak**. Ez azt jelenti, hogy a férfiak kevesebb mint 10%-a hajlandó kiállni a magzatgyermek mellett, ha erről az életről-halálról szóló sorskérdésről kell határozni. További 31% azt mondta, hogy semmilyen tanácsot nem adott partnerének. Más felmérésekből ugyanakkor tudjuk, hogy a terhesek gyakran úgy értelmezik ezt a hallgatást, mint arra utaló jelzést, hogy e kérdésben nekik maguknak kell dönteniük. Közben pedig ők maguk ténylegesen arra várnak, hogy az apák a sarkukra állva támogassák anyaságukat.

De akkor most vessünk egy pillantást azokra az értékes apákra, akik a Teremtő és gondoskodó Atya hűséges követőiként átérzik apai szerepük édes méltóságát, akik ezért érzelmi és anyagi felelősséget is éreznek nőtársaik iránt, vagyis akik „a sarkukra állnak” és a kifejezett támogatást ajánlanak a Kígyó által megkísértett partnerüknek! Ők jelenítik meg azt a szent százalékot, akiknek tanúságtétele nélkül még azt sem tudnánk elmondani a férfiakról, mint amit – a rabszolgákra hivatkozva – az ókori Varro írt (*De re rustica*) a föld megműveléséhez szükséges eszközökről. Szerinte vannak beszélő, félig beszélő és néma eszközök, amelyek közé a rabszolgák, az ökrök és a szekerek tartoznak.

Sajnos azt kell mondanunk, hogy a női jogok túlhangsúlyozásának, a szülői jogok megkérdőjelezésének korában aligha különbözik egy magát apának érző férfi attól a rabszolgától, akit kétezer éve – hasonlóan teljes jogfosztottság okán – csak afféle talking device-nak neveztek.

Előbb egy Ohio Állambeli család életéből merítsünk példát az apai / férfiúi jogfosztottságnak a szemléltetésére!

John, akinek történetét bátyja osztotta meg a Life Issues Institute vezetőjével, a boldog emlékezetű John Willkie-vel, 24 éves korában esett szerelembe egy ifjú hölgygel. A férfi házassági ajánlatát elutasítva a nő azt javasolta, hogy inkább csak költözzenek össze. A kitűnő állásban lévő és további fényes jövőben reménykedő John nem látott okot arra, hogy ez miért is ne történhetne meg. Amikor pedig néhány hónap múlva megtudta, hogy a kedvese állapotos, ujjongva fogadta az örömhírt. Csakhogy az anyának ez a hír nem volt örömteli. A gyermekéért rimánkodó apa pedig hiába kérlelte, hogy nem ölje meg a kicsit.

Az abortusz után John mély depresszióba süllyedt. A hét öt napjában meg-meglátogatta bátyját, akinél csak ült és folyton csak sírt. Hosszú időbe telt, mire úgy látszott, hogy valahogy talán mégiscsak újra magára talál.

De két újabb, együtt töltött év után a nő megint állapotos lett. Ez Johnt megint nyugtalanná tette. Bátyjától kért tanácsot arra nézve, mit is tehetne annak érdekében, hogy meggátolja az abortuszt, ha a nő megint csak azt választaná.

Egy életvédő ügyvédtől reméltek hasznos tanácsot, aki azonban csak azt a választ adhatta, hogy törvényes úton semmiféle jogot nem érvényesíthet magzatgyermekmegmentése érdekében az édesapa.

John teljesen összeroppant. Szakított a barátnőjével, felmondott a munkahelyén és visszaköltözött az édesanyjához, ahol csak szótlan magányban üldögélt a szobájában. A második abortuszt követő hónapokban John aztán egyszercsak mégis fölkereste a testvérét, akinek egy kis, fekete füzetet adott át megőrzésre. A báty átvette a füzetet, de valahogy meg is feledkezett róla, így nem is tudhatta meg, hogy mi van benne.

Másnap reggel az édesanyja John fiát fölakasztva találta a garázsukban. Bátyja a kis fekete füzetbe már csak a temetés után lapozott bele. A füzetlapok föltárták neki azokat a veszteségélményeket, amelyek Johnt érték gyermekeinek sorozatos elvesztésével. Az utolsó lapon ezt olvasta:

„Nem tudom elhinni, hogy semmit sem tehettünk volna. Ezek az én gyermekeim is voltak és szerettem őket. Már nem tudok már tovább élni azzal a kínzó büntudattal, ami gyötör. Istenem és drága családom, bocsássatok meg nekem!”

Olykor-olykor az Alfa Szövetség életvédő telefonvonalain is megszólalnak azok a férfiak, akik messze nem tartoznak a beszélő szerszám kategóriájába, vagyis akik érző és szenvedő édesapaként aggódnak veszélybe került magzatgyermekük életéért. Nekik többnyire

csak annyit tudok mondani, hogy abortuszra készülő partnereik és az általuk hordott gyermekek megmentése csakis az anyaságukat elvetni szándékozó anyák érzelmeinek tapintatos és szeretetteljes áthangolásával történhet meg, mert jogi úton semmiképpen nem orvosolható a gyermek elveszejtésével fenyegető, tragikus helyzet.

Amikor Krisztián fölhevített, lényegében ugyanezt a reménytelen helyzetet vettem ki az általa elmondott történetből. Aztán valahogy mégis úgy éreztem, hogy szövetségese leszek abban a küzdelemben, amit a szerelméért és a magzatkorú gyermekéért vállal.

Krisztián vidéki fiúként rajongott a futballért és csaknem professzionális szinten művelte is ezt a sportot. Annál jobban csak Jankáért, a 17 éves gimnazistáért volt oda, aki viszonzta is az érzéseit. Aztán, amikor néhány hónap együttlét során kiderült, hogy Janka terhes, szembe kellett nézniük a lány szüleinek kegyetlen ellenkezésével. Janka szülei afféle helyi hatalmasságoknak számítottak, akik a fiú családjához képest jóval kedvezőbb anyagi körülmények között éltek és persze jelentősebb társadalmi kapcsolatokkal is rendelkeztek. Amikor a szülők megtudták, hogy a lányuk terhes és már túl volt a 20. terhességi héten, ez azt jelentette, hogy minden igyekezetük ellenére sem abortáltathatták már a magzatot, mert azt a 12. héten túl tiltja a magyar törvény. A szülők azonban a lányuk vonakodása ellenére sem adták fel azt a tervüket, hogy megszabaduljanak a nemkívánatos gyermektől és vele együtt a nemkívánatos apától is. A Budapesttől többszáz kilométerre lakó apa akkor hívott először telefonon, majd keresett föl személyesen is, hogy segítséget kérjen gyermeke és szerelme megmentéséhez.

Krisztián, a fájdalmas apa

Fölkerestük a Budapesti Rendőrkapitányságot, ahol az apa beszámolt arról, hogy bár gyermeke már túl van életének a 20. hetén, az őt hordó anya szülei mégis mindent el akarnak követni, hogy a baba ne szülessen meg. Előadta azt a félelmét is, hogy mivel Magyarországon már nem lehet törvényesen abortusz keretében elpusztítani a gyermeket, Janka szülei az Egyesült Királyságba akarják vinni a lányukat, ott akarják elvégeztetni az ott még „törvényes”

műtétet. A rendőrség fölvette a jegyzőkönyvet, majd – nem tett, talán mert nem is tehetett semmit.

Jankát a szülei repülőre ültették és egészen Londonig repültek vele. Én közben tájékoztattam ottani barátomat, John Smeatont, a Society for Protection of Unborn Children elnökét a kialakult helyzetről és tanácsot, segítséget kértem. Ő megadta a telefonszámát és jelezte, hogy segítséget nyújt a kényszerűen Londonba hurcolt Jankának, ha komoly szándékkal akár a szülei ellenkezése dacára is szeretné megtartani a babát. A Londoni Magyar Nagykövetség munkatársai is készenlétben álltak arra az esetre, ha Janka tőlük kérne segítséget anyasága megvédéséhez. A gyereklányt azonban szoros felügyelet alatt tartották a kisbaba elveszejtését elhatározó szülők, így aztán a megtört anyától végül is elrabolták a gyermeket. A Budapest-London repülőgépjáraton még négy személy utazott az Egyesült Királyságba, visszafelé már csak három...

Krisztiánt szinte megőrjítette a tehetetlen harag. Mivel a szülők már kiutazásuk előtt elvették Jankától a mobiltelefonját, még beszélni sem tudott vele. Bár rendületlenül hitt szerelme kitartó és bátran védett anyaságában, kétségek közt hánykolódva állt meg a család háza előtt. Legalább a kaputelefonban szerette volna hallani Janka hangját és megtudni, hogy mi történt velük. Amikor az egyik szülő ingerülten beleszólt a készülékbe és távozásra szólította föl, Krisztián már nem tudott uralkodni kétségbeesésből táplálkozó indulatán: öklével belecsapott a kaputelefonba, amely darabokra tört.

Néhány nap múlva Krisztiánt garázdaság vádjával letartóztatták. A nyilvánosság előtt elkövetett, másokban megbotránkozást keltő cselekményért két év börtönnel fenyegették. Segítettem neki a jogi védekezésben egy olyan ügyvéddel, aki kész volt ingyenes alapon képviselni, így „a fájdalmas apa” legalább az őt sújtó büntetőeljárás alól mentesülhetett.

Magyarországra visszatérve Janka előbb azt állította, hogy a baba még él, ő pedig még várandós. Rövid időn belül azonban be kellett ismernie a magyar hatóságok előtt, hogy (illegális) abortuszon esett át, amelyre szülei kényszerítették az Egyesült Királyságban.

Az ifjú hölgyet a magyar hatóságok mindössze megrovásban részesítették. Ezzel pedig azt üzenték, hogy a külföldön végeztetett abortusz bűncselekménye az elbíráláskor már nem volt veszélyes, vagy csak oly csekély fokban volt veszélyes a társadalomra, hogy a törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása, vagy más intézkedés alkalmazása is szükségtelen. A megrovással a hatóság a rosszallását fejezte ki, és felhívta az elkövető figyelmét, hogy a jövőben tartózkodjék bűncselekmény elkövetésétől.

Feltételezzük, hogy Janka soha többé nem utazott az Egyesült Királyságba abortuszt végeztetni. Krisztián mindenesetre szakított vele. Én pedig a legutolsó beszélgetésünk alkalmával elmondtam neki, mily nagyra becsülöm az ő igazi, harcos apaságát, amellyel meg

akarta védeni szerelmének anyaságát és a közös gyermeküket. Krisztián nem tudhatta, hogy a neki bemutatott tisztelgéssel a saját édesapám előtt is fejet hajtottam. Én magam ugyanis az apámnak köszönhetem, hogy ma élek, hogy gyermekeket nemzettem és mások gyermekeit is védeni igyekszem a szülői szerepüket fogyatékosan megélt felnőttekkel szemben és egyben az ő érdekükben is.

A kígyóként nyakunk köré tekergő halál civilizációjának a hatását sajnos a saját anyósom próbálkozásaiban is föl kellett fedeznem. A harmadik gyermekünket vártuk, amikor a feleségem arról számolt be, hogy az anyja ezzel a kérdéssel vont a felelősségre: *csak nem akarod megszülni ezt a gyermeket is?!* Nem volt kétséges, hogy az édesanya életigenlő választ ad. De aztán ez a "nagyanya" a negyedik, az ötödik, a hatodik magzatgyermekünk életét is újra meg újra megkérdőjelezte. Így aztán, amikor már a hetediket vártuk, meg kellett üzennem neki, hogy ezzel a halálra uszító magatartással egy időre nem tudom őt a házába fogadni. Elismerem, hogy sokkal szebb költőiséggel megformált erkölcsi üzenetet küld erről Szophoklész *Antigoné* című drámájában a bölcsek kórusa: *„...hazátlan, / Akinek jó, ami nem szép. / Tűzhelyemnél nincs helye, / Ne ossza meg tervét sem az velem, ki így cselekszik!”* *(Kiemelés tőlem: T.I.)*

Laura, a legkisebb lányom

Ne feledkezzünk meg tehát az édesapáknak arról a szent százalékáról, akik olykor a szülőtársaik helyett is világra segítik a gyermekeket. *„Engedjétek hozzám a gyermekeket! - bátorított Jézus. Engedjétek hozzám a gyermekemet!* – kiáltják a krisztusi küldetést vállaló édesapák is. Ők azok, akik a maguk másállapotát áldottan édes állapotként élik meg, akik ezért nem szeretnék egy életellenes világ beszélő vagy akár néma szerszámaiként tétlen szemlélődéssel tudomásul venni családjuk, s vele együtt az Út, az Igazság és az Élet elpusztítását. Mert többek ők, mint rabszolgák, és többek ők, mint az ökrök vagy a csak nyikorgó szekerek. Krisztus katonái ők, akik a halál helyett az életre esküdnek és békét őriznek az anyaméhben!